

Kas šonedēļ notiek Rīgā un Latvijā?

Arterritory.com

14.02.2022

Izstāde "Atmiņas mūs redz Nr. 2"
Latvijas Mākslas akadēmijas aulā
15. februāris–4. marts

No 15. februāra līdz 4. martam Latvijas Mākslas akadēmijas (LMA) aulā būs skatāma izstāde "Atmiņas mūs redz Nr. 2", kurā aplūkojami studentu darbi no Romas, Drēzdenes, Budapeštas mākslas akadēmijām par kopīgu tēmu – atmiņas.

Pagājušā gada rudenī visas *EU4Art* alianses mākslas augstskolas rīkoja studentu darbu izstādes par atmiņu tēmu. Mākslinieki reflektēja par būtiskiem aspektiem vēstures notikumos, to interpretācijās, kā arī apspēlēja fiktīvo atmiņu fenomenu. Šogad uzsākta projekta otrā fāze – apmaiņu izstāžu cikls. LMA savās telpās izstādīs Romas, Drēzdenes, Budapeštas mākslas akadēmijas studentu darbus, savukārt LMA studentu veidotie darbi būs skatāmi Drēzdenes Mākslas akadēmijā.

Drēzdenes un Romas akadēmiju studenti darbos koncentrējas uz atcerēšanos kā individuālu vai kolektīvu darbību. Mēģinot atbildēt uz jautājumiem, ko cilvēks atceras un kas paliek atmiņā, kā atmiņas veido indivīdu, dialogu un procesus sabiedrībā. Studentu darbi reflektē par visdažādākajiem aspektiem – no bērnības atmiņām un ceļojumu piezīmēm līdz atmiņām par sabiedrībā pieņemtiem kultūras rituāliem. Savukārt Budapeštas Mākslas akadēmijas studentu darbi pievēršas filozofiskiem meklējumiem, iedziļinoties franču domātāja Šarla Furjē "falanstēra" idejā un tagadnes, pagātnes un nākotnes brīvības jēdzienu apcerei ungāru rakstnieka Imre Madāča poēmā "Cilvēka traģēdija".

Izstādē piedalās:

Romas Mākslas akadēmijas studenti: *Marco Agostini, Roberto Maria Lino, Rozhin Tayarani Yousefabadi, Matteo Patrevita, Antonella Fiorillo, Stefano Borgi, Antonella Fiorillo, Victor Albano, Gloria Zeppilli, Alex Fanelli;*

Drēzdenes Mākslas akadēmijas studenti: *Patryk Kujawa, Mira Friedrich, Ana Pireva, Georg Ruppelt, Isabell Alexandra Meldner, Michael Merkel;*

Budapeštas Mākslas akadēmijas studenti: *Kürti Madlen Mirjam, Kozma Lilla, Pataki Luca.*

Latvijas Mākslas akadēmija

Kalpaka bulvāris 13, Rīga

LMA studentu fotoizstāde "Millennials"

Latvijas Mākslas akadēmijā

15. februāris–4. marts

No 15. februāra līdz 4. martam Latvijas Mākslas akadēmijas 2. stāva foajē skatāma LMA studentu fotoizstāde “Millennials”, kura apvieno 33 studentu darbus.

Izstāde ir veidota kā likumsakarīgs studentu un mākslinieka un fotogrāfa Normunda Brasliņa Latvijas Mākslas akadēmijā ieviestā un četru gadu garumā vadītā studiju kursa “Praktiskā foto apmācība māksliniekam” koprezultāts, kas apliecinā fotografijas tiesības būt par patstāvīgu vizuālās mākslas mediju.

Millennials ir studentu paaudze, ko vieno uzaugšana digitālajā laikmetā, kurā attēlus iespējams iegūt ikviemam jebkad un zibenīgi – viena klikšķa attālumā. Studiju kursa ietvarā studenti iepazīstas ar noslēpumu, kuru šī paaudze dinamiskā un vizuāli pārsātinātā laika diktēto nosacījumu dēļ vēl nepārzina. Tas ir analogās fotografijas tehniskais noslēpums, kas atklājas ilgstošā un sarežģītā procesā. Tajā svarīga ir gaisma, vide, modelis un kamera, visu šo elementu savstarpējā mijiedarbība. Galveno lomu studiju uzdevumos spēlē improvizēta vide, spēja tai pielāgoties un katram jaunā mākslinieka individuālais skatījums un režija. Apzināti netiek izmantota fotostudija un tajā pieejamais profesionālais aprīkojums.

Izstādē galvenokārt ir pārstāvēts portreta žanrs, kas atklāj gaismas, vides un telpas savstarpējo saspēli, vienlaikus tverot psiholoģisko noskaņu gradāciju. Fotografijas ir uzņemtas gan analogajā tehnikā ar šaurfilmu un platfilmu kamerām, gan arī digitālajā tehnikā.

[Latvijas Mākslas akadēmija](#)
Kalpaka bulvāris 13, Rīga

**Ikgadējā vizuālās mākslas izstāde “Rudens 2021. Māksliniek, runā!”
Latvijas Mākslinieku savienības galerijā
14. februāris–27. marts**

Latvijas Mākslinieku savienības (LMS) galerijā no 14. februāra līdz 27. martam skatāma LMS ikgadējā vizuālās mākslas izstāde “Rudens 2021. Māksliniek, runā!”.

Izstādē "Rudens 2021. Māksliniek, runā!" piedalīsies profesionāli mākslinieki, mākslas augstskolu studenti un profesionālās vidējās kultūrizglītības iestāžu audzēkņi. LMS žūrija no mākslinieku iesniegtajiem pieteikumiem ekspozīcijai ir izvēlējusies 97 mākslas darbus dažādos mākslas veidos – glezniecībā, tēlniecībā, grafikā, instalācijās, tekstilmākslā u.c., kas radīti pēdējos 3 gados un uzrāda vizuālās mākslas laikmetīgās tendences. Atklāšanas dienā tiks paziņots izstādes laureāts, kurš iegūs iespēju rīkot personālizstādi LMS galerijā, kā arī tiks piešķirta LMS Balva par mūža ieguldījumu vizuālajā mākslā.

Šoreiz izstādes ierosmei, kā ekspozīcijas konцепcija, ir LMS prezidenta Igora Dobičina vērojums uz šī brīža situāciju mākslā: "Situācija šī brīža vizuālās mākslas laukā ir unikāla! Valsts, pašvaldību birokrātija to ir pārvērtusi par zālienu, kas tiek plāuts ar VKKF u.c. izkapti 2-3 reizes gadā, jāatzīmē, tiek plāuts tikai mēslotais viducis. Kādas ir izdzīvošanas cerības apkaimēm – nav jautājums. Mākslu var nospēlēt kārtīs vai kā citādi izdarīties, tikai jābūt paklausīgam mākslu labvēlim, citādi izsmies un pārdos par rāmja cenu, vai arī piedāvās apmaksātu tenku kampaņu. Mākslu ministrija noteikti palīdzēs ar izmeklētu nekompetenci un spēju sasmalcināt un sašķeldot jebkuru atšķirīgu, neērtu viedokli. Mākslu muzejs, atlikušās galerijas pārticībā un pateicībā reflektē cildināt pašizveidotās īstermiņa izcilības. Tālredzība nav veicināma, aktualitāte ir labi sagremoti pasaules norišu salāti. Mākslu kritika šobrīd nav nepieciešama – tā jāizauklē, kas ir nepatīkams, nepateicīgs darbs, jo mēs visu pērkam jaunu un nelāpām. Dalījums mākslas veidos, profesionālos materiālos nepastāv, var mākslas norises dalīt personālijās un uzvārdos."

LMS galerija

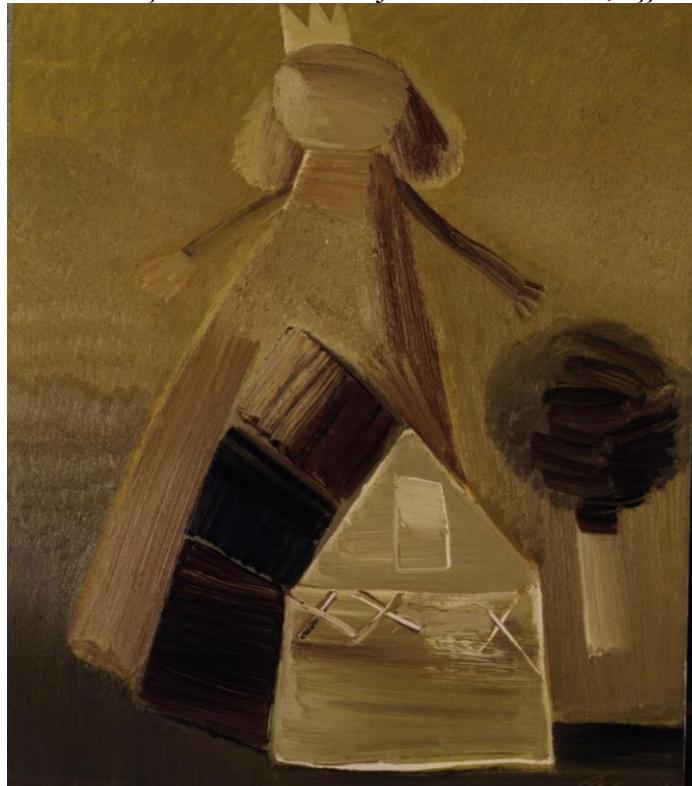
11.novembra krastmala 35, Rīga

Intas Celmiņas personālizstāde "Pateikt nepasakāmo"

Latvijas Nacionālajā mākslas muzejā

17. februāris–29. maijs

Inta Celmiņa. Princese ar māju. 1983. Audekls, eļļa. Autores īpašums. Publicitātes foto

No 17. februāra līdz 29. maijam Latvijas Nacionālā mākslas muzeja galvenās ēkas 2. stāva labajā spārnā būs skatāma Intas Celmiņas personālizstāde “Pateikt nepasakāmo”.

Inta Celmiņa pieteica sevi mākslā 20. gadsimta 70. gados, sasniedzot paliekošu vietu Latvijas kultūrvēsturē. Personālizstāde Latvijas Nacionālajā mākslas muzejā apkopo piecdesmit gadu daiļradi, atspoguļojot gleznieciskā rokraksta stilistisko mainību.

Intas Celmiņas iemīļotākais motīvs ir mūzika, ko viņa salīdzinājusi ar krāsu mākslu: “Ja mūziku uztver ar dzirdi, un tās skaņas, kas nonāk apziņā, ir pilnīgi abstraktas, tad tikpat viegli var vērot arī krāsu salikumus, tūdaļ nemeklējot skaidrību sižetā. Jābauda un jāgaida, līdz skaņu vai krāsu vijumi radīs atbalsi sajūtās un atklās mākslinieka ideju”. Inta Celmiņa pēta iespējas audēklos attēlot skaņas iespaidu gan ar mūziku saistītās tēmās, gan ainavu motīvos, gleznojot mūziķus un diskutējot ar viņiem par klasiskās mūzikas un vizuālās mākslas sociāliem uzdevumiem un kompozicionālām kopsakarībām.

Mākslinieces 70. gadu kompozīcijas balstītas uz laukumu kontrastiem, uz tumša fona izceļot pelēkbaltos akcentus, taču pamazām rokraksts pietuvojas traucksmainajiem mūzikas ritmiem. 90. gados reizē ar triepiena ekspresiju glezniecība ieguvusi lielāku formu nosacījumu un spēcīgu krāsaino laukumu ekspresiju. Intas Celmiņas ieceres izriet no atziņas: “Pateikt nepasakāmo. Ir iespайдi no dabas, ir skices ar formas meklējumiem un mēģinājumi sadalīt tēmu sastāvdalās, lai beidzot parādītu to vienā veselumā.”

Ieskandinot šo izstādi muzejā, arī “Neputna” galerijā Tērbatas ielā 49/51 var apskatīt Intas Celmiņas darbus – mākslinieces gleznotes putnus.

[Latvijas Nacionālais mākslas muzejs](#)

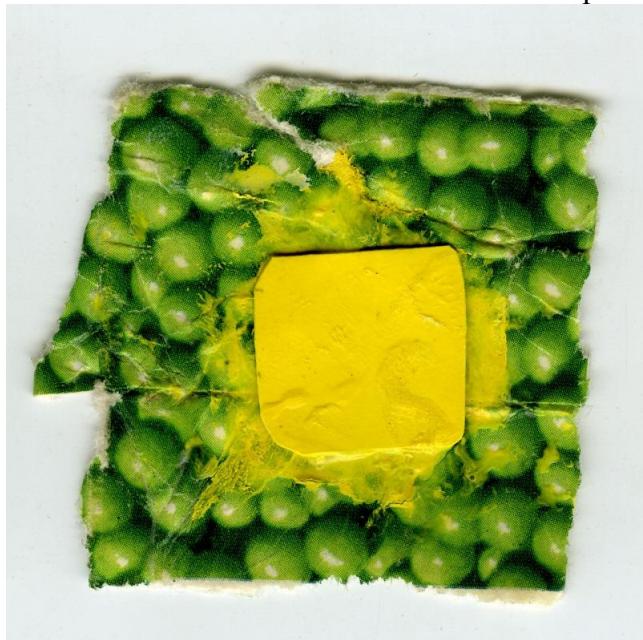
Jaņa Rozentāla laukums 1, Rīga

Izstāde “Bez pārmaiņām”

Kim? Laikmetīgās mākslas centrā

17. februāris–17. aprīlis

Džo Breinards. Untitled - melted butter over peas. 1975. Kolāža

Kim? Laikmetīgās mākslas centrā no 17. februāra līdz 17. aprīlim būs skatāma Nujorkas galerijas *Jenny's* organizētā grupas izstāde “Bez pārmaiņām”.

Izstādē “Bez pārmaiņām” piedalās četri dažādu paaudžu mākslinieki, kurus vieno interese par mūsu apkārtējai videi piemītošo dīvainību un ikdieniško poēziju. Grupas izstādē skatāmi Nujorkas fotogrāfa Kārtera Sedona (1986) darbi, Londonā dzīvojošās mākslinieces Moragas Keilas (1985) instalācijas, Cīrihē mītošas mākslinieces Džīnas Fišli (1989) skulptūras, kā arī Džo Breinarda (1942-1994), nozīmīga Nujorkas dzejnieku skolas pārstāvja un atzīta popārta mākslinieka, mikrokolāžu sērija.

Izstādi organizē galerija *Jenny's*, ko vada Dženija Borlanda un Metjū Sova. Galerija dibināta Losandželosā 2014. gadā, un pēc sešu gadu darbības Amerikas Rietumkrastā tā kopš 2021. gada darbojas Nujorkā. Galerijas darbības pamatprincipus nosaka intuitīvs dialogs ar māksliniekiem un galerijas draugiem; galerija visai bieži sadarbojas ar māksliniekiem ļoti atšķirīgos karjeras posmos. Šī iemesla dēļ *Jenny's* darbība atšķiras no tradicionālajiem komerciālo galeriju darbības modeļiem.

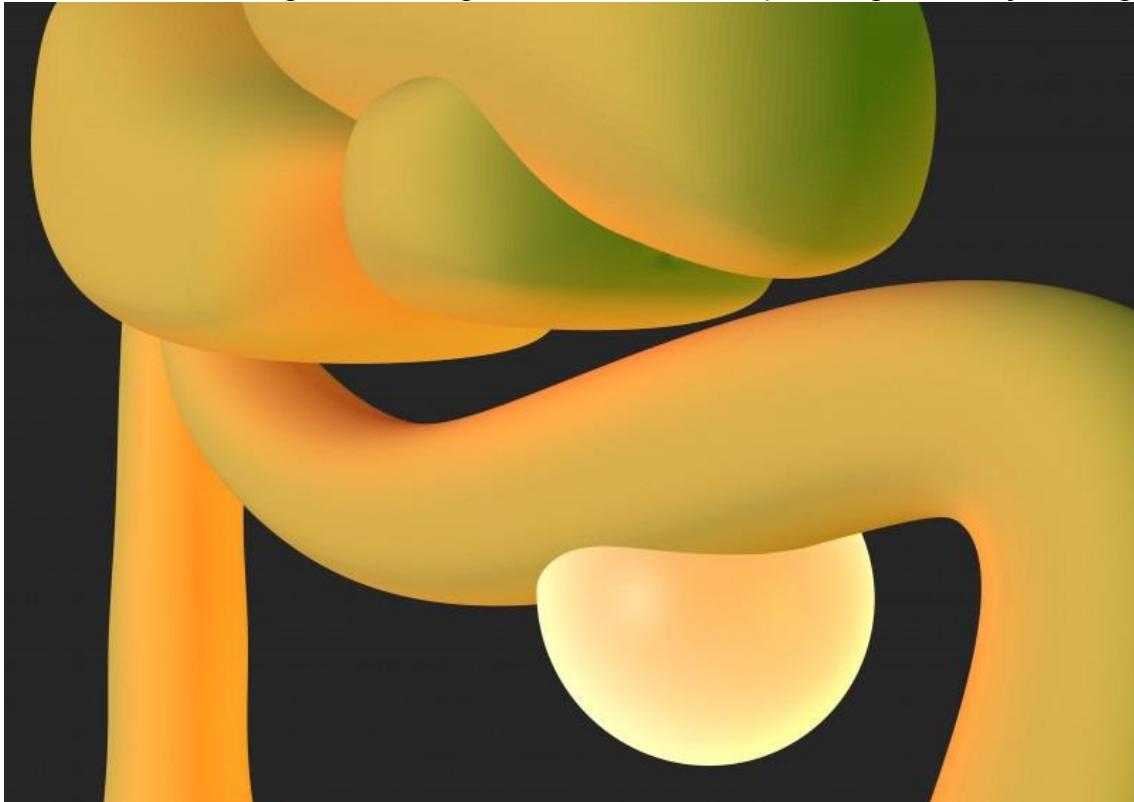
Atbilstoši *Jenny's* izstāžu programmas garam, izstādē “Bez pārmaiņām” iekļauti darbi, ko veidojuši trīs laikmetīgās mākslas pārstāvji, veidojot dialogu ar Džo Breinardu. Breinards ir plaši pazīstams Amerikas Savienotajās Valstīs gan kā ražīgs rakstnieks, gan vizuālās mākslas pārstāvis, taču viņa darbi piedzīvojuši maz izstāžu ārvalstīs un reti bijuši redzami jaunākas paaudzes mākslas kontekstā. Izstādes nosaukums aizgūts no miniatūru kopas *Nothing to Write Home About*, ko Džo Breinards sarakstīja 1981. gadā; tekstos autors sirsnīgā un vaīsirdīgā formā komentē vienu savu mūža dienu, aplūkojot tādas tēmas kā “Nauda”, “Jauns istabas augs”, “Bezmiegs” un “Īsta mīlestība”.

Visus četrus izstādē iekļautos māksliniekus vieno interese par šķietami konvencionālas valodas un tēmu izmantošanu ar nolūku raisīt viegli atpazīstamas sajūtas. Kārtera Sedona fotogrāfijās redzami ikdienas novērojumi, kam piemīt īpaša “normālības” tēlainība; tajos notverti līdzīgi mirkļi kā Breinarda apcerē par dzīves sīkumiem. Moragas Keilas darbos bieži digitālo tehnoloģiju aspekti tiek sapludināti ar pazīstamiem priekšmetiem. Šajā izstādē viņa reālā telpā radījusi iluzorus portālus. Džīnas Fišli saplākšņa logi komiskā veidā interpretē sadzīvisko; viņas veidotā skulptūra veras atpakaļ, uz pati savu iekšpusi. Izstādes centrā atrodas Džo Breinarda miniatūru kolāžas, kas veidotas 1975.-1976. gadā. Tās darinātas no dažādiem materiāliem, toskait atradumiem, piemēram, cigarešu paciņām un žurnālu izgriezumiem. Šie darbi ir rotaļīgi suvenīri, kas veidoti no sadzīviskiem pārpalikumiem – sīkumiem, kas parasti tiktu izmesti. Katrs no izstādē iekļautajiem četru autoru darbiem individuālā līmenī pieskaras konkrētai autora piedzīvotai realitātei, vienlaikus atklājot vienojošu interesu par izpaušanās modalitāti, kuras gadījumā nepieciešams ieskaņties tuvāk.

[Kim? Laikmetīgās mākslas centrs](#)
Sporta 2 k-1, Rīga

Sabīnes Šnēs izstāde “Partnere, parazīte”
Kim? Laikmetīgās mākslas centrā
17. februāris–17. aprīlis

Sabīne Šnē. Vienlīdzīgas attiecības palīdz izdzīvot barības kēdē. Digitāla zīmējuma fragments

Kim? Laikmetīgās mākslas centrā no 17. februāra līdz 17. aprīlim būs skatāma Kim? Open Call PILOT 2021 konkursa laureātes Sabīnes Šnē izstāde "Partnere, parazīte".

1979. gadā, zinātnieks un rakstnieks Džeims Lavloks (*Lovelock*) izvirzīja dzīvības teoriju, nosaucot to Gajas vārdā – par "Gajas hipotēzi" jeb "Gajas principu". Planēta tiek saprasta kā pašregulējošs, episks lielums, kas funkcionē un sniedz dzīvībai piemērotus apstākļus, pateicoties visdažādāko organismu uzvedībai un mijiedarbībai. Lai arī šī *New Age* periodā dzemdinātā ideja saskārās ar kriticismu, viena no pirmajām ievērojamām zinātniecēm, kura pārnēma Lavloka ideju, bija empīriski motivēta bioloģe un evolūcijas teorētiķe Lina Margula (*Margulis*). Lavlokam bija zināšanas bakteriologijā, un viņš redzēja baktērijas kā patogēnus – slimību izraisītājus. Nekad iepriekš viņš nebija domājis par tiem kā ietvaru lieliskai infrastruktūrai, kas ir Zemes uzturēšanas pamatā. Savukārt Margula nonāca pie mūsdienu kontekstā atbalstītas idejas, ka, pretēji daudzām interpretācijām, Gajas hipotēze nav vīzija par Zemi kā vienotu organismu, bet gan priekšstats par paralēli eksistējošiem, vienlaicīgiem, radošiem un ārdošiem "džungļiem", kuri savstarpēji sastopas un saduras un kuros katru atsevišķā vienībā rada savu unikālo vidi.

Ja savulaik Lavloks tiecās pārliecināt cilvēkus, ka viņi, paši to neapzinoties, ir tikai Gajas slimība, tagad par uzdevumu var uzskatīt Gajas aizsargāšanu no tiem nieka mikrobiem, kas tiek dēvēti par cilvēkiem. Tāpat kā baktērijas vadīja Zemi divus miljardus gadu, par pirmskembrija laiku sauktā periodā, un vadīja labi, saglabājot to stabilu, tagad Zemi vada un virza cilvēks. Dara to klupdams krizdams, bet skaidrs ir tas, ka Zemes nākotne ir atkarīga no cilvēka tikpat lielā mērā, cik kādreiz tā bija atkarīga no (citām) baktērijām.

Sabīnes Šnē interpretācijā Gaja ir dzīva, Gaja ir sieviete. Viņa elpo, kustas, redz, klausās un komunicē. Jebkurš divkājains, ar dvēseli apveltīts utilitāras sistēmas produkts uz tās izskatās kā ziedputeksnis, kā mikrobs, kā baktērija vai kā vīrus – divi lielumi, kas līdzpastāv, savstarpēji mijiedarbojas, papildina un pretnostata viens otru. Gajas vizualizācija izstādē tiek atspoguļota caur jaunradītu darbu sēriju: vinila izdruku, izdrukātu digitālu zīmējumu un videotehnikās.

Izstādes kuratore ir Zane Onckule.

[Kim? Laikmetīgās mākslas centrs](#)
Sporta 2 k-1, Rīga

Q&A panelis par mazo un vidējo galeriju darbību Nujorkā un Rīgā

Galerijas Jenny's un galerijas Kim? gadījuma izpēte

tiešsaistē

16. februārī plkst. 18.00

16. februārī plkst. 18.00 tiešsaistē Kim? Facebook platformā notiks Q&A panelis par mazo un vidējo galeriju darbību Nujorkā un Rīgā, kurā piedalīsies Dženija Borlanda, Elīna Drāke, Zane Onckule, Metjū Sova.

Sarunas viesi ir *Jenny's* galerijas vadītāji Dženija Borlanda un Metjū Sova. Galerija dibināta Losandželosā 2014. gadā, un pēc sešu gadu darbības Amerikas Rietumkrastā tā kopš 2021. gada darbojas Nujorkā. Galerijas darbības pamatprincipus nosaka intuitīvs dialogs ar māksliniekiem un galerijas draugiem; galerija visai bieži sadarbojas ar māksliniekiem ļoti atšķirīgos karjeras posmos. Šī iemesla dēļ *Jenny's* darbība atšķiras no tradicionālajiem komerciālo galeriju darbības modeļiem.

Pasākums norisināsies angļu valodā.

[Kim? Laikmetīgās mākslas centrs](#)

Ivara Heinrihsa personālizstāde “Ideālā pasaule”

Galerijā “Māksla XO”

17. februāris–12. marts

Ivars Heinrihsons. Balerīna I. 2022, audekls, eļļa, krīts, 190 x 130cm

No 17. februāra līdz 12. martam galerijā "Mākslas XO" būs skatāma Ivara Heinrihson izstāde "Ideālā pasaule". "Ideālā pasaules" radīšana izriet no manas iekšējas nepieciešamības izrauties no ikdienas realitātes un uzrunāt sajūtās līdzīgos, kā motīvu izmantojot cilvēka plastiskās izteiksmes un klasiskā baleta gaisotnes premetus. Šodienas izjūtu līmenī sabiedrībā jaušamas ilgas pēc "ideālā pasaules", kur valda gaisma, kustība un apgarots skaistums, kur glābties no pelēkās ikdienas, anti-izpausmēm un sērgām. Klasiskuma "normatīvais" stils un motīvu skaidrība, tiekšanās pēc estētiskas pilnības stāv pāri materiālām un eksistenciālām problēmām,

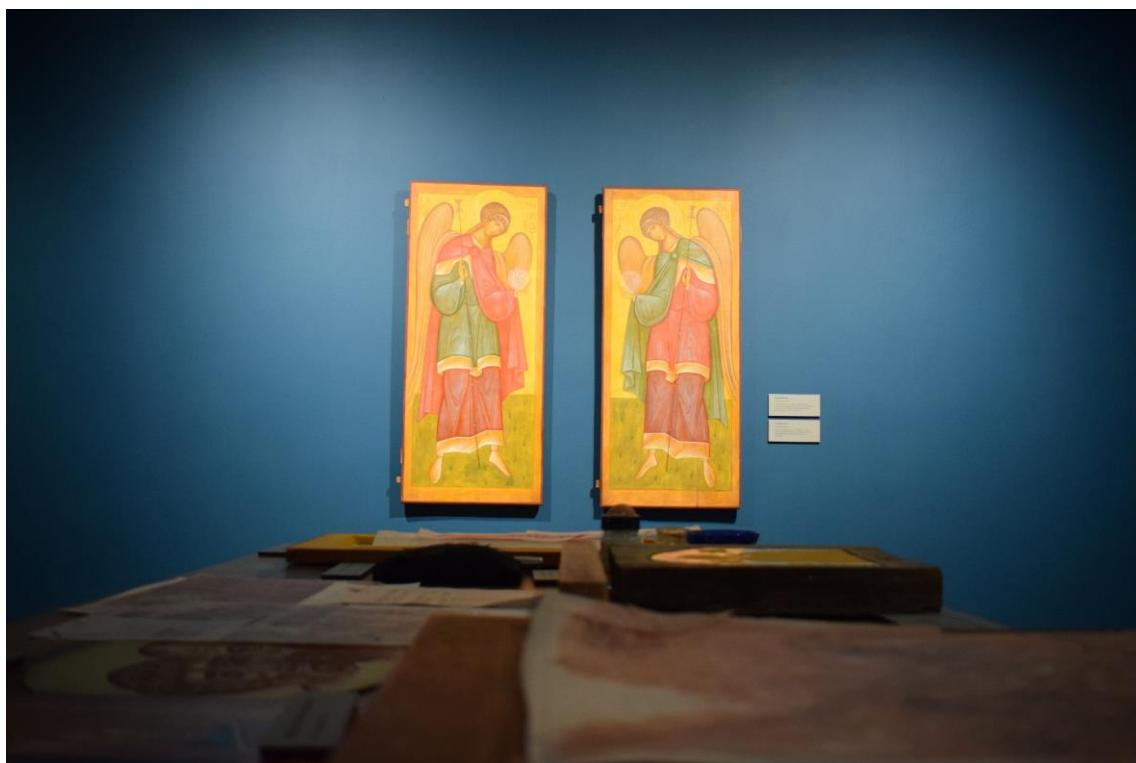
kas aizņem mūsu prātus, iedvesmojot mūs nezināmai, ideālai nākotnei...” stāsta Ivars Heinrihsons.

“Ivars Heinrihsons ir šī laika viena no spilgtākajām personībām Latvijas glezniecībā – spožs neoekspresionists un izkoptas ahromātiskās paletes meistars, nospriegots domātājs un romantisks garā vienlaicīgi. Viņa otas kaligrāfiskais žests, līniju mudžekļi un šautras manifestējas tēlainā formā. Gleznojums top par pārdzīvojumu un vienlaicīgi par izpratni. Pieturoties pie stingras tēlu sistēmas, Ivars Heinrihsons savus darbus balsta uz pretmetiem – baltais un melnais, gaišais un tumšais, miers un kustība kā ieelpa un izelpa – viss ir pulsējošs un savstarpēji nomaina viens otru, savstarpēji pievelkas, savijas un atgrūžas”, saka galerijas vadītāja Ilze Žeivate.

Galerija “Māksla XO”

Elizabetes iela 14, Rīga

**Lekcija par ikonogrāfiju
Liepājas muzejā
17. februārī**

Ceturtdien, 17. februārī, plkst. 18 Liepājas muzejā izstādes “Ikonas” ietvaros notiks lekcija par ikonogrāfiju. Māksliniece Evija Rudzīte un Anna Zandberga-Šenke iepazīstinās ar ikonu rašanās vēsturi un to izgatavošanu.

Gleznotāja un pasniedzēja Evija Rudzīte runās par ikonu, tās būtību, raksturīgām iezīmēm. Savukārt ikonu gleznotāja Anna Zandberga-Šenke apmeklētājiem sniegs iespēju ielūkoties improvizētā ikonu gleznotāju ikdienā, atklājot dažus amata noslēpumus ikonu tapšanā.

Ikona ir neatņemama kristīgās Baznīcas sastāvdaļa. Tā ir dzīva glezniecības tradīcija, kas turpina piedzīvot savu attīstību un izmaiņas arī šodien. Ikona ir antīkajā kultūrā plaši attīstītās vizuāli plastiskās mākslas un glezniecības mantiniece.

Jāatgādina, ka izstāde “Ikonas” Liepājas muzeja anfilādē skatāma līdz 27. februārim.

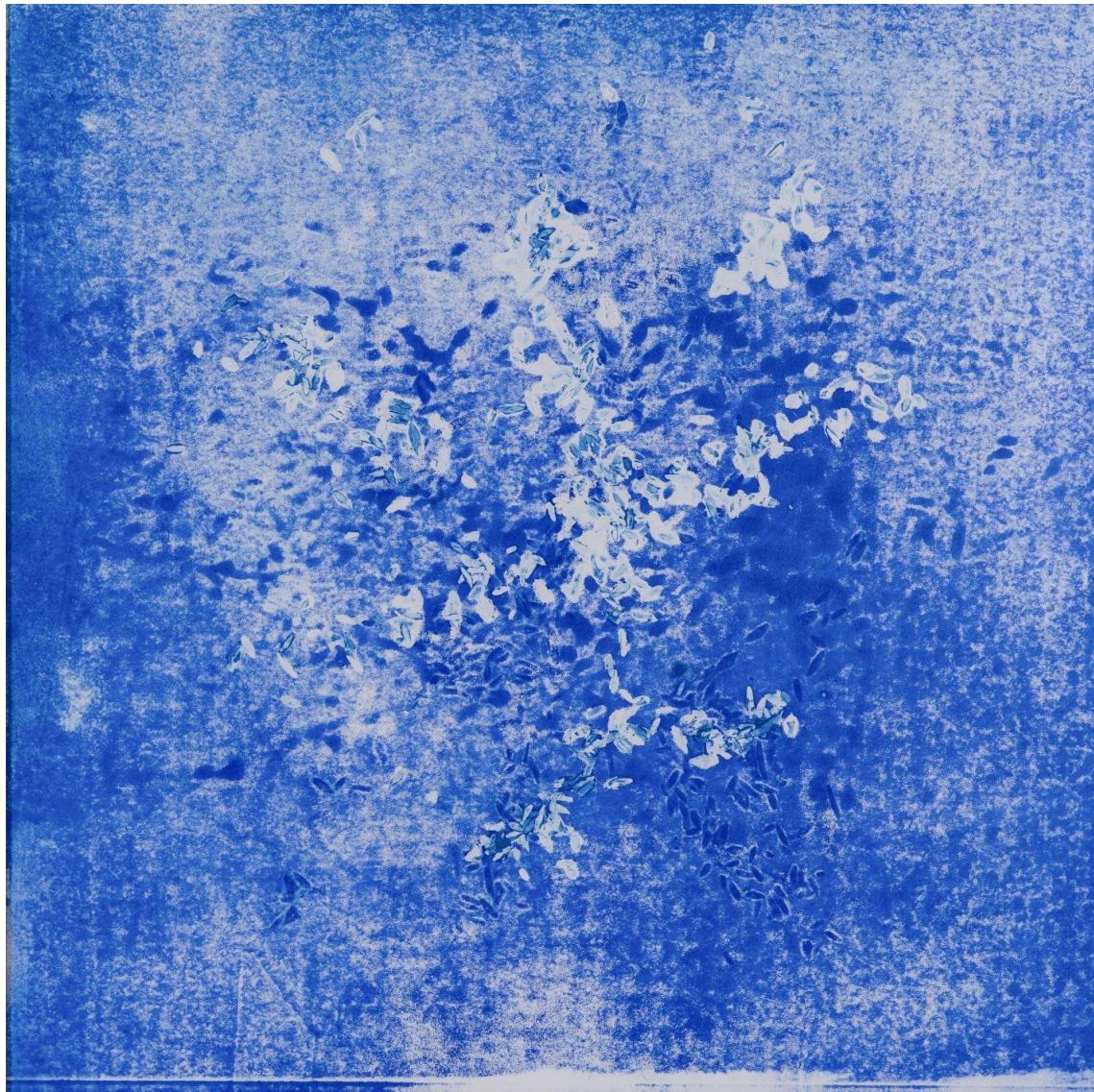
[Liepājas muzejs](#)

Kūrmājas prospekts 16/18, Liepāja

Māra Čačkas personālizstāde “Neirotaciņas”

“Rīgas mākslas telpā”

18. februāris–7. aprīlis

No 18. februāra līdz 7. aprīlim “Rīgas mākslas telpā” būs skatāma Māra Čačkas glezniecības un grafikas darbu izstāde “Neirotaciņas”. Līdz šim vērienīgākā autora personālizstāde ir stāsts par mūsu uztverē pastāvīgi plūstošo informācijas un tēlu upi nemitīgi pārtrauktu domu, darbību un vilinājumu pasaulē.

“Manos darbos ir visneiedomājamākie dvēseles stāvokļi, kuros komentēju cilvēkus un situācijas. Savā izteiksmē tā drīzāk ir dzeja, nevis proza, jo strādājot es atslēdzos no pragmatiskiem uzdevumiem un sekoju zemapziņai,” saka mākslinieks un “Daugavpils Marka Rotko mākslas centra” vadītājs Māris Čačka

““Neirotaciņas” ir liriski stilizēts jēdziens no neurozinātnes vārdnīcas, kas veido saikni starp Māra Čačkas tēliem un laikmetīgajiem izaicinājumiem – neaptveramo informācijas plūsmu. Mūsu senās smadzenes, kas mūs cilvēciskoja, pateicoties tieksmei uztvert arī “nesvarīgo”,

turpina to darīt mūsdienās, taču tehnoloģiju laikmetā informācijas plūsma kļūst nesamērīga un tā “izsvaida” mūsu prātu. Māris Čačka būtībā veido portretus un veltījumus teritorijā starp glezniecību un grafiku, taču forma nav figurāla un pat ne abstrakta. Viņš instinktīvi satver izkliedēto “vielu”, bet nelipina no tās cilvēku vai simbolu, viņš paliek pie tā, kas “sabiezējis” tikai tik daudz, lai uz audekla vai papīra veidotos redzami nospiedumi. Māra Čačkas darbos ir cits ātrums – formas paškustība šķiet daudz straujāka nekā reālismā un abstrakcijā,” stāsta izstādes kuratore Inga Šteimane.

Ekspozīcijai ir divas daļas – glezniecība un grafika, bet pats autors pieļauj, ka visi viņa darbi aktualizē grafiku. Lielajā zālē būs eksponēti akrila slāņos veidotie darbi uz audekla, bet mazajā zālē – kongrīva iespedums uz papīra. Izstādē būs aplūkojami kopumā pāri par sešdesmit darbu.

19. februārī plkst. 15.00 ikvienam interesentam būs iespēja piedalīties sarunā ar mākslinieku Māri Čačku un kuratori Ingu Šteimani. Dalību pasākumā iespējams pieteikt rakstot uz e-pastu: makslastelpa@riga.lv.

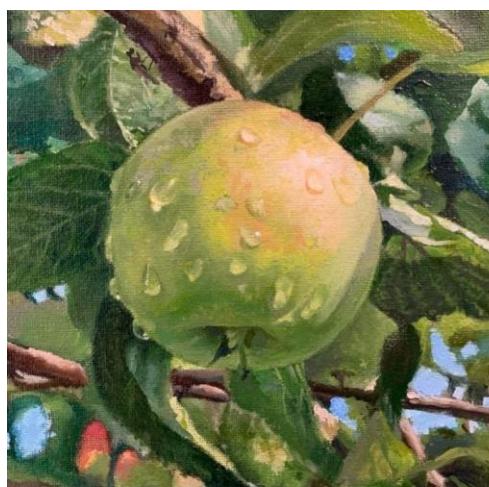
“Rīgas mākslas telpa”

Kungu iela 3, Rīga

Izstāde “Skolotājs – Skolēns”

Mākslas galerijā MuseumLV un Kultūras centrā Grata JJ

18. februāris–31. marts

No 18. februāra līdz 31. martam mākslas galerijā MuseumLV skatāma izstāde “Skolotājs – Skolēns”.

Izstāde "Skolotājs – Skolēns" veltīta radošajām attiecībām starp meistaru un viņa audzēkņiem un ir veidota no vairāku profesionālo latviešu mākslinieku grupu darbiem. Pārstāvēti tādi mākslinieki kā Ilze Laizāne, Dmitrijs Lavrentjevs, Zane Balode, Nikolajs Krivošeins, Dita Lūse, Nukzars Paksadze, Tālivaldis Muzikants, Ieva Muzikante, Nele Zirnīte, Vadims Markevičs, Katrīna Taivāne, Roberts Diners un viņu talantīgie sekotāji.

Izstādes kuratore: kulturologe Darja Samarina.

[Mākslas galerija MuseumLV un Kultūras centrs Grata JJ](#)

Andreja Pumpura iela 2, Rīga

**Jauna pastāvīgā fotogrāfiju ekspozīcija "12 fotogrāfi / 125 fotogrāfijas / 10 sērijas"
Latvijas Nacionālajā mākslas muzejā
No 19. februāra**

Gunārs Binde. No sērijas "Hallo, Maskava!". 1965. Sudraba želatīna kopija. LNMM kolekcija.
Foto: Gunārs Binde

No 19. februāra Latvijas Nacionālais mākslas muzejā būs skatāma jauna pastāvīgā fotogrāfiju ekspozīcija "12 fotogrāfi / 125 fotogrāfijas / 10 sērijas", kas būs aplūkojama LNMM galvenās ēkas 2. stāva labajā spārnā četros mazajos kabinetos.

Ekspozīcijā parādītas 20. gadsimta 60.–90. gados tapušas fotogrāfiju sērijas un atsevišķi fotodarbi no Latvijas Nacionālā mākslas muzeja (LNMM) krājuma, kuru autori ir 12 fotogrāfi – Gunārs Binde, Māra Brašmane, Uldis Briedis, Zenta Dzividzinska, Andrejs Grants, Gunārs Janaitis, Gvido Kajons, Valts Kleins, Sarmīte Kviesīte, Aivars Liepiņš, Inta Ruka un Egons Spuris.

60. gadi Latvijas fotogrāfijas dzīvē bija entuziasma un pacēluma piesātināts laiks. Pēc Otrā pasaules kara visā pasaulē veidojās plašs fotoklubu tīkls. Klubus organizēja un vadīja fotogrāfi, kuri vēlējās attīstīt fotogrāfiju kā autonomu mākslas formu. Pēc šādiem principiem 1962. gadā Latvijā tika dibināts Rīgas fotoklubs, un lielākā daļa 60.–70. gadu fotogrāfu bija šīs apvienības biedri.

Padomju mākslā fotogrāfija netika institucionalizēta un integrēta tēlotājas mākslas mediju hierarhijā. Fotogrāfijas attīstība tika atstāta amatieru ziņā, tās cenzūra un ideoloģiskā ietekmēšana nebija tik izteikta kā tēlotajā mākslā. Foto amatierismam piemita starptautiska daba – fotogrāfiem bija iespēja pašiem sūtīt darbus uz starptautiskām žūrētām fotogrāfijas skatēm, veidot kontaktus ar citu zemju kolēģiem, savstarpēji apmainīties ar fotogrāfijām. Starptautisko izstāžu katalogos, čehu, polu, austrievācu, ungāru fotogrāfijas žurnālos, kas bija pieejami arī Latvijā, tika iepazīti daudzu pasaules slavenāko fotogrāfu darbi. Latvijas fotogrāfija 60. gados sāka iekļauties starptautiskajā idejā, tēlu un stilistikas tendenču apritē.

60.–70. gadu portretu tēliem raksturīgs dramatiskā varoņa meklējums, tam izmantota žestu, skatienu un kustību ekspresija, tika kāpināti gaismēnu kontrasti, meklēta kompozīcijas laukumu izteiksmība, autori vēlējās panākt tēlu simbolisku vispārinājumu. Tas saskatāms Gunāra Bindes, Sarmītes Kviesītes, Gunāra Janaiša portretos. Arī Zentas Dzividzinskas fotogrāfija izaugusi no šīs tradīcijas, taču viņas 60. gadu darbi uzrāda interesi par avangarda parādībām. Estētiski izsmalcinātajā sērijā “Rīgas pantomīma” (1964–1966), kurā tverti trupas mēģinājumu mirklī, izvērstīs eksperimentāls process. Formas izteiksmīguma meklējumos lietots netradicionāls kadrējums, dubultekspozīcija, optiskas deformācijas, tēlu multiplicēšana, izmēģinājumi ar fotoķīmiju, attēla kontrastu un graudainību. Feminisma kontekstā jāpievērš uzmanība Dzividzinskas netipiskajai sievietes tēla interpretācijai, kas kontrastē ar estetizētajiem vīrieša skatienu veidotajiem tēliem. Tas redzams atsevišķos sieviešu portretos un sērijā “Māja upes krastā” (60.–70. gadi), kur momentuzņēmumos fiksēti ģimenes ikdienas brīži lauku mājas pagalmā. Šie darbi nav tikuši iecerēti kā reprezentācijas foto, tajos ienāk intimitāte, kas ļauj ielūkoties privātās dzīves zonā, kas pieder tikai fotografētajiem cilvēkiem.

60. gados fotogrāfiem nācās pierādīt, ka fotogrāfija arī ir mākslas forma, tika izmantoti dažādi formāli paņemieni, lai fotogrāfiju veidotu kā mākslas darbu. Dokumentālā fotogrāfija tika atstāta žurnālistikas ziņā, un to neattiecināja uz fotogrāfiju kā mākslas darbu. Turpretī šodien 60. gadu sociālā rakstura reportāžas vai gluži ikdienišķie skati ir kļuvuši par vērtīgu laikmeta liecību. Ulda Brieža fiksētie kadri laukos, kad Latvijas Kurzemes krasts bija PSRS Rietumu robeža un ikviens pilsētā bija Ķeņina piemineklis, pastāsta par vēsturi, politiku un cilvēkiem. Māras Brašmanes fotogrāfijas, kas tapa, nepretenciozi fiksējot savus laikabiedrus, vidi un sadzīvi, tika novērtētas vien trīsdesmit gadus pēc to radīšanas.

Fotogrāfijas dokumentalitātes nozīmi 70. gados arī teorētiski sāka izkopt fotoestēts un fotomodernists Egons Spuris. Latvijas kultūras kanonā iekļauta viņa sērija “Rīgas 19. gadsimta un 20. gadsimta sākuma proletāriesu rajonos” (70.–80. gadi). Spuris izmantoja jēdzienu “subjektīvais dokuments”, kur realitātes fiksācija notiek autora subjektīvā kadra izvēles un estētikas ietekmē. Spura rokrakstam raksturīgs kompozīcijas un sižeta lakonisms, grafiska vizuālā valoda, uzsvērts kontrasts. Egons Spuris no 1975. gada vadīja fotoklubu “Ogre”, kurā izveidojās viņa sekotāju paaudze – Inta Ruka, Andrejs Grants, Valts Kleins, kuri ar Gvido Kajonu un vēl citiem fotogrāfiem 80. gados deva pamatu runāt par “jauno vilni” Latvijas fotogrāfijā.

Jaunā paaudze balstījās ikdienas dzīves dokumentalitātē. Fotogrāfijā ienāca konceptuālajai mākslai raksturīgais seriālisms. Gvido Kajons 80. gados uzsāka ielu fotogrāfijas sēriju “Tēma 011”, kur sociālisma laikam raksturīgie simboli, ideoloģiski uzraksti, gājieni un ikdienas dzīve notvera satīriskā mirklī, raksturojot autora smalko humora izjūtu un attieksmi pret laika dažkārt sirreālo absurdumu. 80.–90. gados fotogrāfu uzmanība tika pievērsta koloniālā norieta un postkoloniālās situācijas sociālajiem apstākļiem.

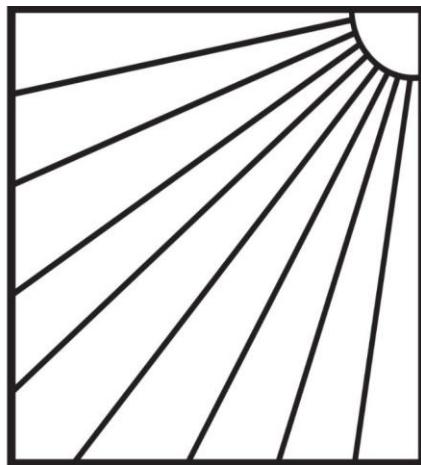
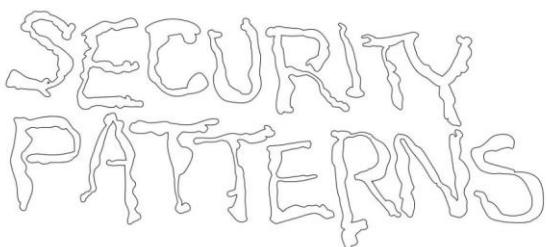
Sociālajās un antropoloģiskajās sērijās uzmanības fokusā ir cilvēks, un izstādei izvēlētie cikli attiecināmi arī uz humānisma fotogrāfiju. Aivara Liepiņa sērija “Teiču purvs. Siksala” (1987–

1995) izseko vesticībnieku kopienas nomālajai lauku dzīvei, bet viņa sērija "Bērnu pansionāts Nr. 2. Baldone" (1991) pievērš uzmanību bērniem ar garīgās attīstības traucējumiem, kuriem nepieciešama pastāvīga sociālā un medicīniskā aprūpe. Valts Kleins sērijā "Gribu būt laimīgs" (1992) portretējis desmitiem bērnu ar uzvedības problēmām, kas nošķirti korekcijas iestādēs un paši uz savām fotogrāfijām uzrakstījuši savas vēlēšanās. Šīs sērijas tapušas dzīļi humānā un cilvēkmīlestībā saknotā attieksmē. Inta Ruka piecpadsmit gadu garumā devusies pie Balvu pagasta apkārtnes cilvēkiem, iepazīstot viņu ģimenes vairākās paaudzēs un radot cilvēkstāstu kolekciju "Mani lauku ļaudis" (1983–1998). Māksliniece saka: "Vienmēr ir stāsts par likteni. Es esmu par tiem, kas domā, ka mums visiem ir savs liktenis." Andrejs Grants, dokumentējot savus laikabiedrus sērijā "Kolēģi, draugi, paziņas" (80.–90. gadi), meklē mirkļa suģestiju un esības noslēpuma sajūtu, eksistences dzīļuma dimensiju, laicību un pārlaicību.

Latvijas Nacionālais mākslas muzejs

Jaņa Rozentāla laukums 1, Rīga

**Gimenes sestdienas
Galerijā LOW
No 19. februāra**

No 19. februāra galerijas LOW komanda sestdienās izstādes "Drošības modeļi" ietvaros aicina ciemos ģimenes ar bērniem, lai gida vadībā dotos kopīgā pastaigā gar kāda neparasta iekšpagalma logiem, domājot par logu režģu funkcionalitāti un estētiku laikmetīgā pasaule kā arī atklājot logu režģu vēsturi, dizainā iemiesotos vēstijumus un ornamentāciju.

Radošajā darbnīcā tiks strādāts ar dažādiem materiāliem kolāzas tehnikā, tiks zīmēti ornamenti un veidoti savu māju aizsargi.

Izglītojošās tūres un radošās darbnīcas plānotas 19., 26. februārī un 5., 12. martā, to ilgums ~45min.

Lai piedalītos pasākumā - ir obligāta iepriekšēja pierakstīšanās (norādot ģimenes locekļu skaitu, bērna/u vecumu, atzīmējot savu vēlamo datumu un laiku), rakstot: galerijalow@gmail.com vai zvanot Elizabetei: 27552970.

Miķeļa Mūrnieka un Karlīnas Mežeckas izstāde "Drošības modeļi / Security patterns", kas līdz 11. martam skatāma galerijā LOW, atklāj refleksijas par aizsardzības funkcionālo un garīgo mierinājumu, dekonstruējot un pārinterpretējot pavism ikdienišķu un pilsētvīdē nereti sastopamu arhitektonisku detaļu – logu restes. Šīs drošības struktūras aicina domāt par mīklainas izteiksmes cēloņiem un citiem aizsardzības veidiem un to izpausmēm.

Galerija LOW

Lāčplēša iela 78A, Rīga (automazgātuves otrajā stāvā)

Justīnes Seiles-Urtānes izstāde “Bāra bērni”

Talsu novada muzejā

No 12. februāra

Justīne Seile-Urtāne. Naktsmaiņa. Fragments

No 12. februāra Talsu novada muzeja Izstāžu zālē skatāma Justīnes Seiles-Urtānes gleznu izstāde “Bāra bērni”. Šī ir jau otrā Justīnes izstāde Talsu muzejā, kurā viņa turpina 2017. gada izstādē “Bez nosaukuma” iesākto ceļu savā glezniecībā – tā ir interese par mūsdienu sabiedrības dzīvi un cilvēku, rādot to ne vienmēr no rožainās vai harmoniskās puses. Emocionāla sakāpinātība, pārspīlējumi, ilūziju sabrukums, skumjš traģikomisms – tās visas ir Justīnes gleznās sastopamas noskaņas un vērojumi. Bāra bērni – burtiskā nozīmē tie ir mākslinieki, mūziķi, brīvdomātāji un citi, kas satiekas kādā bārā, lai plāpātu, diskutētu par aktuālajām tēmām kultūrā un ikdienā, arī lai dažreiz atslābtu un aizmirstos. Iespējams, kāds no viņiem arī jūtas kā bārenis-bāra bērns – nenovērtēts un nesaprasts, nelaimīgi iemīlējies vai darbu nedabūjis iecerētajā kultūrvietā…

“Bāra bērni” ir Justīnes Seiles-Urtānes Latvijas Mākslas akadēmijas maģistra darbs (vad. gleznotāja Vija Zariņa). Nakts dzīves realitāti jaunā gleznotāja ir izjutusi divus gadus, pašai strādājot aiz bāra letes. Miglainajās vakara stundās vērojot ienākošos un aizejošos bāra bērnus, viņu acu skatus un kustības, ķermeņu valodu un grimases, ir “atlasīti” neaizmirstamākie nakts personāži un norises. Ar Justīnes gleznotājas otu un teicamo zīmētājas prasmi ir radusies savdabīga, pat dokumentāla gleznu kolekcija.

[Talsu novada muzejs](#)

Kārļa Mīlenbaha iela 19, Talsi

**Unas Lekuzes personālizstāde “Echo”
mākslas galerijā “Art Platz”
līdz 23. februārim**

Mākslas galerijā “Art Platz” līdz 23. februārim skatāma Unas Lekuzes personālizstāde “Echo”, kas ir kā ieskats gleznotājas individuālajā pasaule, kurā valda miers, lietu kārtība un vienlaicīgi arī kaut kas brīnumains. Unas Lekuzes māksliniecisko rokrakstu var raksturot kā moderno klasiku.

Ekspozīciju veido jaunākie gleznotājas darbi, kas tapuši iedvesmojoties no vēsturisko stilu daudzveidības un pasaules pasaku tēlu tematikas. Pasaku metaforiskā valoda sasaucas arī ar to, ko Una grib pateikt, vai gluži otrādi – noklusēt caur savām gleznām, atstājot brīvu telpu starp mākslas darbu un skatītāju. Personālizstādē “Echo” pirmo reizi tiek izstādīti vēl līdz šim neredzēti darbi autortehnikā, kā arī tušas zīmējumi un monotūpijas.

Mākslas galerija “Art Platz”
Alberta iela 4-9, Rīga

**Izstāde “Pēteris Martinsons. Grafika”
Daugavpils Marka Rotko mākslas centrā
Līdz 27. februārim**

Daugavpils Marka Rotko mākslas centrā līdz 27. februārim skatāma izstāde "Pēteris Martinsons. Grafika". Latvijas laikmetīgās keramikas aizsācējs un virzītājspēks Pēteris Martinsons (1931–2013) ir viens no pasaulei pazīstamākajiem Latvijas keramiķiem. Izstādē "Pēteris Martinsons. Grafika" eksponētie tušas zīmējumi ir viena no Pētera Martinsona radošās darbības izpausmēm, kam aktīvāk viņš pievērsās 20. gs. 70. gados. Iepriekš izstādīti kopā ar keramiku, šoreiz izcelti kā atsevišķi, glīti ierāmēti mākslas darbi, atklājot arī iepriekš neeksponētus zīmējumus, ko ikdienā mākslinieks veica uz apsveikumu kartiņām, ielūgumiem, piezīmju grāmatiņu lapām vai no teksta brīviem papīra laukumiem.

Zīmēšana kļuva par Pētera Martinsona nepieciešamību. Katru dienu no rīta un vakarā tapa viena pabeigta lapa. Tās bija savdabīgas aktīvās fantāzijas jeb meditācijas stundas, kad mākslinieks ļāvās nebeidzamu līnijrakstu tapšanas valdzinājumam. Šīs apceres par kosmisku, cilvēcisku, tektonisku tēmu un dažādu motīvu savijumiem bija gan aizsākums, gan turpinājums apjomīgiem keramikas materiālos veicamajiem darbiem.

Šobrīd Rotko centra kolekcijā ietilpst 800 izcilā keramiķa darbi – pirmie mākslinieka veidojumi un virpojumi, ciļņi ar literāro darbu varoņiem, monumentālās figūras, virkne funkcionālo un stilizēto trauku, trauslie porcelāna darbi, ar dažādu materiālu palīdzību atveidotās konkrētās būtnes – vārnas, lauvas, suņi – un tektoniskās būves – torņi, būri, figūras, skices, kā arī vairāk nekā 50 tušas zīmējumi. Pētera Martinsona kolekcija ik gadu tiek papildināta ar dāvinājumiem un iepirkumiem. 2021. gada nogalē, atzīmējot 90 gadus kopš mākslinieka dzimšanas, Daugavpils cietokšņa pulvera noliktavas ēkā līdzās Rotko centram tiks atklāta "Pētera Martinsona māja" ar pastāvīgo eksposīciju no mākslas centra kolekcijas.

[Daugavpils Marka Rotko mākslas centrs](#)

Mihaila iela 3, Daugavpils

Jura Alberta Ulmaņa fotoizstāde "Ceļš uz Everestu, kas turpinās"

Latvijas Nacionālajā bibliotēkā

Līdz 6. martam

Līdz 6. martam Latvijas Nacionālās bibliotēkas (LNB) Konferenču centrā skatāma latviešu zemessarga, profesora un polārpētnieka Jura Alberta Ulmaņa fotoizstāde "Ceļš uz Everestu, kas turpinās". Autora ceļš uz 8848 metrus augstā Himalaju kalna spici iemūžināts 32 fotogrāfijās.

Vienlaikus ar izstādes atklāšanu tiek izdota grāmata ar identisku nosaukumu – "Ceļš uz Everestu, kas turpinās". Tā ir autora ekspedīcijas dienasgrāmata, kurā viņš apraksta visus svarīgākos

notikumus, satiktos cilvēkus, pārdomas, šaubas un atziņas. Grāmata ļauj lasītājam izsekot autora gaitām ceļošanai izaicinošajā periodā – 2021. gada pavasarī, kad daudzviet bija spēkā koronavīrusa apkarošanai noteiktie ierobežojumi.

“Pazīstamākais latviešu alpīnists Teodors Kirsis reiz man teica, ka kalnā kāpšana ir kaut kas starp sportu un mākslu. Tieši tā es uztvēru šo ilgo un grūto kāpienu, tādēļ Everestā nesu ne vien smagu somu, bet arī trīs fotokameras, kurās iemūžināju vārdos neaprakstāmos skatus un savus ceļabiedrus, kuri man kļuvuši par draugiem uz mūžu. Un, protams, man vienmēr pa rokai bija pierakstu blociņš dienasgrāmatai, lai piedzīvotais nepaliktu tikai manās atmiņās,” stāsta Juris Alberts Ulmanis.

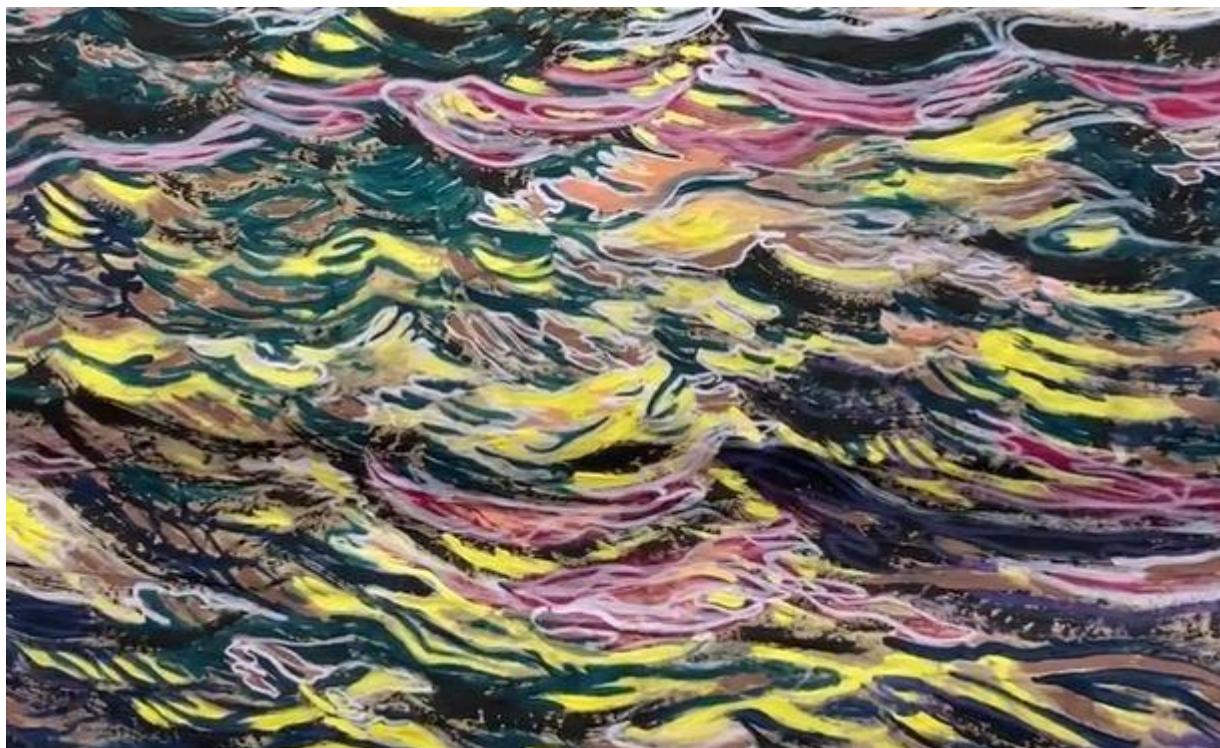
[Latvijas Nacionālā bibliotēka](#)

Mūkusalas iela 3, Rīga

Izstāde “Niecīgs mākonītis, jūra, Elijs”

Siguldas Jaunās pils Salonā

Līdz 13. martam

Siguldas Jaunās pils Salonā līdz 13. martam skatāma Jāņa Purcena izstāde “Niecīgs mākonītis, jūra, Elijs”. Šī izstāde ir mākslinieka interpretācija par vizuālās mākslas un tekstu saiknēm. “Var mēģināt ar attēlu izstāstīt stāstu. Arī to pašu, kas ir uzrakstīts. Ja nozaudēts stāsts, vai to izdotos atjaunot, ja būtu saglabājušās tikai reālistiskas ilustrācijas (lai kas arī būtu reālistiska ilustrācija)? Saikne starp tekstu un vizuālo mākslu var būt netiešāka.”

Jānis Purcens bieži savos darbos runā par ticību un reliģiju, caur vizuālās mākslas izteiksmes līdzekļiem parādot savu sajūtu par piedzīvoto tekstu. Izstādes koncepcijai par pamatu nemta Pirmās Kēniņu grāmatas 18. nodaļa un stāsts par Eliju un ilgi gaidīto lietu, ko arī simbolizē mākslinieka gleznās katrā attēlotais viens mazais mākonītis pie apvāršņa.

“Tas pats Elijs, kurš: pārtika no tā, ko viņam pienesa kraukļi; ar savu klātbūtni nodrošināja, ka milti un eļļa nebeidzas; gaļu, ūdeni, malku un puteklus sevī uzsūc no debesīm nākoša uguns,

sarīkoja slaktiņu, tagad, lūdzot sausuma izbeigšanos, neatrauj savu seju no zemes, un pēc mirkļa (kalpotājs septiņas reizes iet lūkoties debesjumā virs jūras) tiek uzklausīts.”

Mākslinieks atklāj: “Iespējams, šeit ir mēģināts uztvert citu aplūkojamā teksta šķautni – cerību uz lietu, pēc ļoti ilga sausuma perioda. Šīs šķautnes ir saistītas – seja pie zemes un rīkojums atkārtoti skatīties uz jūras pusī ... tāpat arī vairāki veidi, kā attēlot divus lielākus laukumus un nelielāku objektu, iespējams kāds no šiem veidiem vairāk par citiem tuvojas tai izjūtai, kas rodas aplūkojot tieši šo teksta izpratnes slāni.”

Mākslinieks, siguldietis, Jānis Purcens beidzis Stikla izstrādājumu dizaina nodoļu Rīgas Lietišķās mākslas koledžā (tag. PIKC Rīgas Dizaina un mākslas vidusskola) 1996. gadā. 2008. gadā Latvijas Mākslas akadēmijas Glezniecības nodoļā ieguvvis Humanitāro zinātņu maģistra grādu mākslā. Izstādēs piedalās kopš 2004. gada. Mākslinieka darbi atrodas Latvijas Mākslinieku savienības muzejā un privātkolekcijās.

Siguldas Jaunās pils Salons

Pils iela 16, Sigulda

Latvijas valsts mežu stipendijas mākslā laureātu darbu izstāde

Jaunmoku pilī

Līdz 31. martam

Līdz 31. martam Jaunmoku pilī Latvijas Mākslas akadēmija (LMA) sarīkojusi Latvijas valsts mežu (LVM) stipendijas mākslā laureātu darbu izstādi. Tajā apskatāmi pēdējo piecu gadu LVM stipendijas laureātu – Zojas Golubevas, Marikas Džules, Anetes Kalniņas, Sandras Strēles, Ata Izanda, Anša Rozentāla un Elīzas Dambergas – darbi.

Jaunie mākslinieki savos darbos atspoguļo personisko un emocionālo pieredzi dabā. Piemēram, mākslinieks Atis Izands sākotnēji vēlējies veidot datu vizualizāciju par Latvijas mežiem, taču darba gaitā sapratis, ka mežs ir kas vairāk, ka tas ir simbols, kas pieder visiem. Jautājums tikai, kā mēs to lietojam un kādu to nodosim nākamajām paaudzēm. Mežu var novērtēt racionāli, bet

līdzīgi kā mākslā, ir grūti novērtēt tā emocionālo un estētisko devumu. Jaunais mākslinieks piebilst: "Man mežs ir vieta, kur pastaigāties un sakārtot domas, vienlaikus kopā ar ģimeni vākt mellenes un sēnes." Arī gleznotājas Sandras Strēles darbus caurvij meža tēma. Stipendiju konkursā iesniegtā darba ideja saistās ar mežu kā visa pamatu, gluži kā māju. Tādēļ gleznā redzamās mājas siluets ir mazliet gaistošs, ļaujot skatītājam vienlaicīgi lūkoties gan uz māju, gan mežu ap to. Tas parāda, ka mežs ir tas, no kā top mūsu mājas, taču vienlaikus atgādina, ka māja ir arī cilvēka pamatvienība, kurā patverties, justies droši un kopt savu vērtību sistēmu.

Jaunmoku pils

Izstāde "Māju sajūta"

Koncertzālē "Cēsis"

Līdz 10. aprīlim

Skats no izstādes "Māju sajūta". Foto: Anete Rūķe

Līdz 10. aprīlim koncertzālē "Cēsis" ir apskatāma Latvijas laikmetīgās mākslas izstāde "Māju sajūta", kuras fokusā ir fotogrāfija.

Izstādē "Māju sajūta" ir pārstāvēti divi spozi Latvijas fotogrāfijas mākslas klasīki – Egons Spuris un Zenta Dzividzinska, kuru askētisko, melnbalto fotogrāfiju stilu mēdz klasificēt kā subjektīvo reālismu. Egona Spura foto sērija "Rīgas XIX un XX gadsimta sākuma proletāriešu rajons" ir iekļauta Latvijas Kultūras kanonā un izceļas ar jūtīgu Grīziņkalna strādnieku rajona vides fiksējumu. Zenta Dzividzinska darbu sērijā "Servitūde" šķietami bezkaislīgi fiksējusi vienas dārza mājiņas dzīves hronoloģiju no uzbūves līdz pirmajai dārza ziedēšanai, ražas ievākšanai, rudenim un ziemai, kad atkal jādomā par nākamo gada ciklu. Šo sēriju varam uztvert arī kā himnu latviešu darba tikumam un tradīcijām.

Savukārt Kristīnes Kursišas instalācija "Karmas diagnostika" ir ironisks mākslinieces darbs, ko var uztvert kā izaicinājumu mūsdienu cilvēka eksistenciālo tēmu stereotipiem.

Monikas Pormales un Alvja Hermaņa kopdarbs – Maskavas Nāciju teātrī 2010. gadā uzvestā izrāde “Šukšina stāsti”, bija spilgs mākslas notikums, kas saglabājies foto dokumentācijā. Dzīļas Krievijas nomales laucinieku sadzīvē atklājas visu jūtu gamma un vispārcilvēciskās vērtības.

Kā akcents izstādes kopnoskaņai izvēlētas divas Kristapa Gelža instalācijas – “Trīs grācijas” un “Stumbrs”. Tas, ko ar šiem darbiem ir vēlējies pateikt mākslinieks, lai paliek kā vingrinājums skatītāja radošai iztēlei.

Starptautisku atzinību guvušā vidējās paaudzes fotogrāfa Alja Stakles uzmanības fokusā ir mazpilsētu necilie nostūri un privātmājas, kuru mēnesnīcā fiksēti apgaismotie logi liekas reizē aicinoši un bezgala tāli. Attēli fascinē ar netveramu dvēselisku siltumu, kas mijas ar nostalgiskām skumjām.

Kā īpašu piedevu šai lieliskajai Latvijas mākslinieku darbu izlasei izstāde piedāvā Somijas fotogrāfa Toumo Maninena skatu no malas – fotogrāfijas, kas spilgti portretē dažādas neatkarīgās sociālās kopienas Latvijā. Te jūtams spēks un lepna pašapziņa.

Veidojot izstādi, kuratores Inese Baranovska un Astrīda Rogule, vadījušās no pārdomām – kas cilvēkos rada māju sajūtu, drošību. Vienam tas var būt grezns savrupnams, citam vecvecāku mājoklis vai vienkārša dārza mājiņa, kā atmiņas no bezrūpīgās bērnības, vai sentimentālas ģimenes fotogrāfijas, kas atgādina par dzīves laimīgajiem mirkļiem. Drošības sajūtu veido ne tikai fiziska telpa, bet arī indivīda piederība kādai sociālai grupai, kas dod pleca sajūtu, atbalstu un pārliecību. Par visu šo visplašākajā diapazonā viņas vēlas stāstīt izstādē “Māju sajūta”.

Izstādē piedāvājam iepazīties ar darbiem no Latvijas Nacionālajā mākslas muzeja krājumiem, kuru lielākā daļa veido topošā Laikmetīgās mākslas muzeja kolekciju.

Koncertzāle “Cēsis”

Raunas iela 12, Cēsis

**Daugavpils Marka Rotko mākslas centra kolekcijas izstāde “Laikmetīgā glezniecība”
Daugavpils Dizaina un mākslas vidusskolā “Saules skola”**

līdz 14. aprīlim

Katarina Balunova. Kompozīcija 0917 IV (2017). Audekls, akrils. 120 x 150 cm

Līdz 14. aprīlim Daugavpils Dizaina un mākslas vidusskolā "Saules skola" skatāma Daugavpils Marka Rotko mākslas centra kolekcijas izstāde "Laikmetīgā glezniecība", kurā eksponēti trīspadsmit Latvijas un ārvalstu mākslinieku glezniecības darbi, kas tapuši laika posmā no 2014. līdz 2021. gadam. Tie Rotko centra kolekciju papildināja kā mākslinieku individuālie dāvinājumi pēc izstādēm mākslas centrā vai arī tika radīti starptautisko glezniecības simpoziju laikā.

Izstādei izvēlētos mākslas darbus vieno esošā laika un telpas subjektīvās izpratnes atainojums abstraktās kompozīcijās, kur krāsu ekspresijas un ģeometrisko formu radītās optiskās ilūzijas mijas ar minimālismam raksturīgo formu vienkāršību, rādot un radot daudzveidīgu noskaņu un sajūtu spektru.

Izstādē pārstāvētie mākslinieki – Madara Neikena, Zigurds Polīkovs, Viktorija Valujeva, Signe Vanadziņa (Latvija), Ramūns Čeponis (Lietuva), Eimutis Markūnas (Lietuva), Mohameds Ibrahims Elmasrī (Ēģipte), Erdmute Blaha (Vācija), Ēdeltraute Rāta (Vācija), Katarina Balunova (Slovākija), Pāvels Vasovskis (Polija), Endrū Kolberts (ASV), Gonsalo Rodrigess Gomess (Spānija).

Daugavpils Dizaina un mākslas vidusskola “Saules skola”
Saulas iela 8, Daugavpils

Jauns vizuālās mākslas studentu raidprojekts “POST FM” Radio NABA ēterā

Turpmāk svētdienās plkst. 19:00 Radio NABA ēterā būs dzirdams jauns raidprojekts “POST FM”, kas top Radio NABA sadarbojoties ar Latvijas Mākslas akadēmijas vizuālās mākslas katedru “Post” - starpdisciplinārs projekts “Post FM” kā paplašinājums nodaļas studentu radošajām praksēm, kurās tiek šķetinātas mākslas idejas dažādos kontekstos. Tverot skaņas neizbēgamu ienākšanu mākslā, “Post FM” šķel radio viļņus, lai aicinātu domāt par skaņu viļņu krāvumiem un sekvencēm kā mākslas žestiem, kas jauno mākslinieku rokās ieņēmuši atšķirīgas formas un figūras.

Pirmajā reizē būs dzirdama mākslinieces Annas Malickas skaņas mākslas darbs “Lidōstas radio”. Turpmākajos izlaidumos būs dzirdami Agates Tūnas meditatīvais skaņdarbs “Skaņu gulta”, Madaras Gruntmanes skaņu instalācija “Nav jau saules” un Krišjāņa Elvika audioperformance “Balss”. Katra raidījuma garums ir mainīgs un atkarīgs no mākslinieku skaņdarbu garuma.

[Radio NABA](#)